

Tijdschrift voor Tandheelkunde

MEI 1932

XXXIX JAARGANG AFLEVERING 5

REDACTIONEEL GEDEELTE

TANDCARIES ALS VOLKSZIEKTE

616.314 002.

Dat tandcaries de meest verspreide volksziekte is, staat al sinds vele jaren onomstootelijk vast. Dat de gemeenschap zich daar tot nu toe niet al te veel van heeft aangetrokken is even zeker.

Toch dient erkend te worden, wanneer men de opvattingen van thans vergelijkt met, laat ons zeggen, een kwart eeuw geleden, dat de consequenties van bovengenoemd feit langzaam maar zeker beginnen door te dringen.

De zegeningen van de conserveerende tandheelkunde zijn sinds dien tijd wel zeer merkbaar tot de groote massa doorgedrongen en wanneer men tegenwoordig constateert, dat de menschheid niet meer veroudert, wanneer men zestigjarige dames niet langer in het zwart gekleed en met een mummelmond, maar in modieuze kleedij een fox-trot of tango kan zien uitvoeren zonder dat dit de algemeene lachlust opwekt, dan is dit zeker voor een niet gering gedeelte te danken aan de moderne tandheelkunde.

Wie vijf en twintig jaren geleden in Nederland in ernst van schooltandheelkunde zou hebben gesproken, zou door de betroffenen autoriteiten zonder twijfel voor een maniak zijn gehouden, die men niet „au sérieux” kon nemen.

Maar dat het melkgebit evenzeer nauwkeurige behandeling

verdient als het blijvende, is een waarheid die zelfs heden, buiten de kringen der tandheelkunde, nog slechts door enkelen wordt erkend en aanvaard.

Hoe voorzichtig dan ook de verbetering van het tandheelkundig inzicht bij het groote publiek nog moet worden beschouwd, kan niet beter worden geïllustreerd, dan door het feit, dat men aan het Departement dat over de Volksgezondheid in ons land te waken heeft, in het jaar 1932 geen argumenten kan vinden, die het gewenscht doen zijn aan een groep tandtechnici het recht te onthouden, zonder ook maar de minste vooropleiding, de geheele tandheelkunde uit te oefenen!

De propaganda voor dat betere inzicht, zal nog heel wat langer en intensiever gevoerd moeten worden, alvorens wij over de resultaten tevreden zullen kunnen zijn.

Een opwekking voor die propaganda vindt men op een andere plaats in dit nummer, waar *Witthaus* opnieuw een lans breekt voor een betere conserveerende behandeling van het kindergebit.

Deze veteraan, die reeds vóór dertig jaren. pioniersarbeid in dit opzicht heeft verricht, blijft tot onze groote vreugde, met jeugdig vuur strijden voor het ideaal, dat het alpha en omega van de tandheelkunde is: *het behoud van het natuurlijk gebit!*

Heeft dat ideaal ons thans gebracht tot de schooltandheelkunde, juist die schooltandheelkunde leert ons, dat we er nog lang niet zijn, dat we verder moeten om iets duurzaam te bereiken! De schooltandheelkunde hangt in de lucht, wanneer niet het jonge kind al vroéger wordt gecontrôleerd en de twaalfjarige die de school verlaat niet wordt opgevangen!

De beschouwingen van *Witthaus*, die een klaar beeld geven van wat het eigenlijke doel is van de tandheelkunde, bepalen zich niet tot wenschelijkheden, die wellicht in werkelijkheid niet zijn door te voeren, hij geeft ook methoden aan, waarop naar zijn meening het doël bereikt kan worden en zonder twijfel zullen zijn opvattingen, punten van ernstige overweging uitmaken in de betreffende commissies van de Ned. Maatschappij tot bevordering der tandheelkunde.

Het wil ons voorkomen, dat zijn conclusies voor weinig tegenspraak vatbaar zijn, met name niet, waar hij begint met den nadruk te leggen op de noodzaak van propaganda, met medewerking der artsen.

Wij zouden op dit laatste vooral den klemtoon willen leggen. De onbevredigende opvattingen omtrent mondhygiëne zijn voor een niet gering deel het gevolg van de onvoldoende belangstelling der artsen en deze is begrijpelijk als resultaat van een opleiding, waarbij de mond vrijwel geheel buiten het beschouwingsveld van den aanstaanden geneesheer wordt gehouden.

En al is ook hierin een verandering ten goede te constateeren, zoolang niet de fundamenteele eischen der mond- en tandhygiëne en prophylaxis gemeengoed zijn geworden voor den practiseerenden arts, zoolang zal het uiterst moeilijk zijn, die eischen doorgevoerd te krijgen bij het groote publiek.

De gedachte, de jonge tandarts een jaar te laten werken in een kinderkliniek is een zeer gelukkige, alleen zal men dit wellicht kunnen uitbreiden tot klinieken voor onvermogenen, opdat het gevaar voor eenzijdigheid vermeden worde, en zoodoende de jonge tandarts niet alleen de gemeenschap een dienst bewijst, maar hijzelf als belooning een inzicht en routine verkrijgt, die hij anders niet, dan na lange jaren praktijk zou kunnen opdoen.

Intusschen, men zal eerst klinieken moeten hebben, alvorens er jonge of oudere tandartsen aan te kunnen verbinden en daar ligt dus de eerste taak van de propaganda, een taak die in dezen tijd van noodzakelijke versobering, niet gezien moet worden als een nieuwe luxe die nóg weer meer geld zal kosten, maar als een economische maatregel, die veel geld zal besparen!

Deze zijde van het vraagstuk is zóó duidelijk, dat het niet te moeilijk kan zijn om de ziekenfondsen ervan te overtuigen, dat hiermede niet alleen het belang van hunne leden en van de volksgezondheid is gemoeid, maar ook hun onmiddellijk finantieel belang, dat zich in weinige jaren zal laten gevoelen door een aanzienlijke vermindering van de kosten der conser-

veerende behandeling en over een wat langer tijdsverloop in een zeer belangrijke vermindering der prothesekosten.

Wanneer wij zien hoe sterk in den loop der laatste jaren de verhouding in de particuliere praktijk tusschen conserveerend en prothetisch werk is gewijzigd in het voordeel van het eerste — onmiddellijk aantoonbaar door de vermindering van het aantal tandtechnici ook in drukke praktijken — dan is het duidelijk welke veranderingen er in de praktijk der fondsen mogelijk zijn, wanneer men zich slechts de moeite wil nemen dit vraagstuk systematisch aan te vatten.

Wij hopen en vertrouwen dat de aansporing van *Witthaus* aanleiding moge wezen tot een krachtig initiatief in dit opzicht, met verstrekkende resultaten!

N.